

"Aydın, mayına basma tehlikesini bile bile, doğru bildiği yolda yürüyen kişidir." Ahmet Taner Kışlalı

Yine bir yurt sorunuyla yüklü, ne zaman kalemi elime alsam, hep o doruklara yöneliyor, onları düşünüyorum, o öncülerin kitaplarını okuyorum: "O doruklar" dediğim; en başta Atatürk, sonra onun silah ve çalışma arkadaşları, Cumhuriyetimize kanat gerenler, Kemalist aydınlarımız... Hep onlardan feyz almaya çalışıyorum. Yeni bir fikir ya da çözüm mü arıyorum, önce onların bıraktığı mirasa başvuruyorum. Çünkü yaratıcılığın, yeni şeyler bulmanın bir sürekliliğinin, kuşaklar-arası bir işbirliğinin ürünü olduğuna inanıyorum.

Bu akşam, yine öyle bir akşam.

Masamın başında, ışıklar içindeyim... Yücel'ler, Tonguç'lar, Tütengil'ler, Üçok'lar, Aksoy'lar, Mumcu'lar...

Ve Ahmet Taner Kışlalı...

Karanlık, Prof. Dr. Ahmet Taner Kışlalı'yı 21 Ekim 1999'da aramızdan aldı.

Elimde son kitabı, Ben Demokrat Değilim (1999), bir sönmez meşale; dünyamı, tüm varlığımı ve bilincimi gürül gürül aydınlatmakta.

"Genç yüzü, Yunus'ca sevgiyi, engin hoşgörüyü doya doya yaşayarak, Atatürkçülüğün bu yiğit "sınır neferi"ne yeni sorular yöneltiyorum. Her soruma kadife kadar yumuşak, ancak ölçülü ve kararlı sesiyle, akıcı konuşmasıyla berrak, doyurucu yanıtlar alıyorum.

A.T.Kışlalı; yapıtlarında "Türkiye'nin sorunlarını, karşı karşıya bulunduğu tehlikeleri" sürekli işlemiştir. Bu tehlikelerden biri de, Batı'nın Türkiye'ye yönelik "ortak strateji"sidir. Görüşleri çok isabetlidir. Çünkü okudukça taşlar yerine oturur, zihin aydınlanır.

İlk sorum şu oldu: "Sevgili hocam, nasıl bir stratejidir bu, biraz açar mısın?"

O duru ve temiz, örnek Türkçesi ile, alçakgönüllü, hemen anlatmaya başladı:

- Strateji hem ABD'de, hem de Avrupa'da geliştiriliyor.

Amerika Birleşik Devletleri; CIA istasyon şefleriyle, CIA Türkiye ve Ortadoğu masası şefleriyle, CIA güdümündeki bilim adamlarıyla, CIA patentli Türkiye uzmanları ile, Amerikan irtibat subaylarıyla, hayırsever (!) Amerikan kuruluşlarıyla, Türkiye’de hep şu görüşleri egemen kılmaya çalıştı:

“Kemalizm günümüzde geçerliliğini yitirmiştir. Atatürk ilkeleri ‘Yeni Dünya Düzeni’ ile birlikte ölmüştür. Köktendincilik Türkiye için ciddî bir tehlike değildir. Nurcular ilericidir... Türkiye’nin ‘Yeni Dünya Düzeni’ içindeki yeri, ‘ılımlı İslam’la bütünleşmesindedir... Türkiye Kürt kimliğini kabullenmelidir... Kürtlere özerklik vermelidir... Atatürk, devrim tarihi kitaplarından çıkarılmalıdır... Atatürk’ü bırakın, Turgut Özal’a sarılın.”

Strateji, Avrupa kaynaklarında da açıkça sergilenir. Süddeutsche Zeitung’ta (1998) yayınlanan şu haberde olduğu gibi:

“On yıl içinde, üç güçlü siyasal sistem battı ve yok oldu. Bu sistemler, İran’da Şah monarşisi, Sovyetler Birliği’nde politbüro komünizmi ve Yugoslavya’da federatif devlet, en az Türklerin Kemalist modeli kadar dayanıklı görünüyordu. Her üç devlet de Türkiye Cumhuriyeti ile paralellik gösteriyordu. Hepsi de dinsel ya da etnik çelişkiler yüzünden yıkıldılar. Üstelik Türkiye’de her ikisi de var.”

ABD’nin hedefi, yorum gerektirmeyecek kadar açık.

Alman “dostlarımız”a göre ise, sıra şimdi Türkiye’de! Bu sözde dostlar Türkiye’ye yeni bir Sevr kaftanı giydirmeye hevesleniyor. Niçin? Dinci güçler yeniden cüret bulduğu için... Batılı dostların sırtını sıvazladığı, birçok devletin yardım ettiği etnik terör sürdüğü için...

Oysa o üç sistemin yok oluşu, Atatürk’ün haklılığını kanıtladı. Batıp gidenler O’nun yolunu izlemeyenlerdi: Laik ve demokratik bir çağdaşlaşma... Kültür ortaklığına ve yurttaşlık bağlarına dayalı bir ulus... Bunlardan biri ya da öbürü, o sistemlerde yoktu.

Aklıma doğal olarak şu soru geldi: Batı’nın Türkiye Cumhuriyeti karşıtlığı acaba nereden kaynaklanıyordu? Şimdi bunu öğrenmeliydim. Sordum: “Batı Atatürk’e ve Türkiye Cumhuriyeti’ne neden karşıdır?”

Birden oturduğu yerden doğruldu, yaptığı derin araştırma ve irdelemelerden aldığı güçle, hiç duraksamadan “Batı beş nedenden dolayı Atatürk’e ve Cumhuriyet’e karşıdır” dedi ve saymaya başladı:

Bir: Türkiye’nin bağımsız hareket edecek kadar güçlenmesi, Batı’nın çıkarları ile bağdaşmaz. Oysa Kemalizm, tam bağımsızlık ilkesine dayanır.

İki: İlimli İslam’la bütünleşmiş yarı çağdaş bir Türkiye, Batı’nın çıkarlarına daha uygundur. Oysa laiklik Kemalizmin altı okundan biridir.

Üç: Türkiye Kürtlere özerklik verirse, sonunda bağımsız bir Kürt devleti kurulur. Bunun Batı’ya iki yararı vardır: Petrol bölgesinde, Batı’ya muhtaç “kukla bir devlet”e kavuşacak. Türkiye’nin

Ortadoğu'da büyük bir güç haline gelmesi önlenmiş olacak. Bu hedef ancak Türkiye'nin üniter yapısının bozulması koşuluyla gerçekleştirilebilir. Oysa Atatürk'ü yıkmadan, Türkiye'nin üniter yapısını bozma olanağı yoktur.

Dört: Küreselleşme, emperyalizmin yeni ideolojisidir. Yeni Dünya Düzeni'nde uluslararası sermayenin önündeki iki engel, "ulusal devlet" ve "devletçilik" anlayışlarıdır. Ulusalçılık ve devletçilik de Atatürk'ün altı oku arasındadır ve ayrıca Anayasamızda yer alır.

"Pazarlığı güçlü bir ulusal devletle yapmak yerine, zayıf bir yerel birimle yapmak" emperyalizmin işine gelir.

Beş: Kemalist rejim, Batı'nın uydusu Ortadoğu ülkelerindeki çağdışı rejimlerin korunması açısından tehlikeli bir örnektir.

1920'ler dünyasında da Batı'nın tercihi Atatürk değil, Vahdettin'di. Batı; o tarihten beri, temelde değişmedi.

- Öyleyse Avrupa Birliği'ne de kuşkuyla bakmalıyız, değil mi?

- Elbette... Avrupa Birliği Türkiye karşısında hep yanlı ve ikiyezlü olmuştur.

Örneğin Die Zeit'in sahip ve başyazarının şu sözü unutulmamalı: "Şeriatçı bir Türkiye AB'ye giremez. Ama Kemalist bir Türkiye de AB'ye giremez."

Ya AB'nin şu ikiyezlülük kanıtlarına ne dersin?

AB; Türkiye'ye "Yunanistan'la sorunlarını çöz, Kıbrıs'ta ödün ver, askerlerini çek" der. Ama Yunanistan'a

dönüp

"PKK terörüne verdiğin desteği çek, Yunan askerinin Kıbrıs'ta işi ne?"

demez.

Türkiye'ye "Demokrasini düzelt" der. Ama sıra, örneğin Slovakya'ya gelince "Canım, zaman içinde düzeltirsin"

diye yumuşar.

Kıbrıs; uluslararası anlaşmalara göre Türkiye'nin üye olmadığı bir uluslararası kuruluşa üye olamaz. Ama konu "kendilerine yakın olanlar"ın çıkarları ile ilgiliyse, AB hukuk falan tanımaz. Hıristiyan Kıbrıs'ı içine almak için kolları sıvar.

Batı'nın, gülen yüzünün ardında gizlediği gerçek kimliği görmüştüm. Peki, emperyalizm düşmanca planlarını nasıl eyleme dönüştürüyordu? Sordum: "Batı, Türkiye stratejisini nasıl uygulamaya koyuyor?"

Atatürk Cumhuriyeti'ne beyni ve yüreğiyle bağlı ödünsüz yurtseverin gözlerinin yaşardığını fark ettim:

-Uygulama için iki cephe açtılar: Biri dışarda, öbürü içerde.

Dışarda, Türkiye'yi parçalama planları yaptılar.

Önce ASALA... Bu bitince PKK'yı pazarladılar. Apo'nun çapını çok aşan bu örgütlenme, onların eseri idi. PKK terörünü Kürtlerin kurtuluş mücadelesi olarak gördüler. "Çekiç Güç" helikopterleri ile yardım ettiler. Önce "Türkiye etnik terörle baş edemez" inancını yaymaya çalıştılar. Bu sökmeyince "Kürt sorunu"nu uluslararası boyutlara taşımaya kalkıştılar. Ardından, "Ermeni sorunu"nu yeniden ısıtıp sofraya getirdiler.

Etnik farklılıkların yanısıra mezhepsel farklılıkları da kaşıdılar. Ortadoğu haritasını, kendi çıkarlarına göre yeniden çizmeye heveslendiler.

İçerdeki cepheleri 12 Eylül ile Turgut Özal oldu. Stratejilerini onlara uygulattılar.

CIA'nın ürettiği tezleri, içerdeki papağanlara kolayca yinelettiler. Çünkü Kemalizm ihanete uğramıştı. Türkiye'nin son yarım yüzyılına damgasını vuranlar, Atatürk yolundan adım adım uzaklaşmışlardı.

12 Eylül yönetimi şu kötülükleri yaptı: ABD servislerinin "İlimli İslam," "Türk-İslam sentezi" telkinini bayrak yaptı. Atatürk'ün kurduğu hemen bütün kurumları kapattı. Türk-İslam sentezi"ni resmî ideoloji haline getirdi. Devleti bu ideolojinin yandaşlarına teslim etti. Zorunlu din dersini Anayasa'ya soktu.

Turgut Özal'ın ülkemize verdiği zararlar ise çok daha büyük oldu: ABD servislerinin telkiniyle, "ikinci cumhuriyet" ideolojisini, küreselleşme ile bütünleşmiş olarak Türkiye'nin gündemine soktu. Ceza Kanunu'ndan 163. maddeyi kaldırarak, Şeriatçı güçlerin önünü açtı. Şeriatçı sermayenin güçlenmesini sağlayacak önlemler aldı. Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet yerine, 2.cumhuriyet'in kurulması için uğraştı. Kürtçülere federasyon umudu verdi.

ABD'nin Turgut Özal'a biçtiği misyon şuydu: "İlimli İslam'la bütünleşmiş, yarı laik, yarı çağdaş, etnik bölünmeleri siyasal yapısına yansıtmış, Ortadoğu'da ABD'nin çıkar bekliliğini üstlenmiş, bir yeni cumhuriyet!..."

Son sorum, doğal olarak şu oldu: "Batı nasıl bir Türkiye istiyor?"

Kaygılı ve üzgün, şu yanıtı verdi:

- Batı'nın istediği, asla "tam bağımsız, ileri ve güçlü bir Türkiye" değildir; bunun tam tersidir: Yarı çağdaş, yarı bağımsız, kendi ayakları üzerinde duramayan, her zaman Batı'ya muhtaç bir Türkiye!... İlimli İslam'la bütünleşmiş, yarı laik, yarı demokratik, ulusal ve sosyal devlet anlayışı

son bulmuş bir Türkiye'dir, özlediği...

Türkiye'yi içinde değil, sınırında, kapısının önünde ister. Ne bütünüyle içine alır, ne de dışlar. Çünkü içine alırsa giderek güçlenebilir, dışlarsa kullanamaz. Kullanmak ister, olabildiğince az şey vererek... Batı'nın ortak stratejisinin hedefi, işte böyle bir Türkiye'dir.

Öyleyse uyanık olmak, hazır olmak gerek.

Kurtuluş yeniden kaynağa dönmekle mümkün.

Karşı strateji için, Bizim Stratejimiz için temel ve malzeme oralarda:

Büyük Nutuk'ta, Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nde!...

Tonguç'ların, Aksoy'ların, Mumcu'ların..., yaktıkları meşalelerde!

(NOT: Bu makaleyi, yol gösterici Atatürkçülerimizden Ahmet Taner Kışlalı'yı kaybettiğimiz 1999'dan birkaç yıl sonra kaleme almıştım. cd)

[Prof. Dr. Cihan DURA](#) , [21 Ekim 2013](#)